

Troostifant

*verhalen die je omarmen
als je rouwt*

WOUTER VAN DER TOORN

ADIEUMEDIA

Copyright © 2024 AdieuMedia, Amersfoort

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 94 9268 807 1

NUR 749/303

Omslag en binnenwerk: Sander Weeteling – Vonkk Studio

www.adieumedia.nl

Een bundel verhalen

Voorwoord	6
Inleiding	10
Dit is Troostifant	12
Twee tandenborstels	16
De klok	22
Het plantje	30
De dans	36
Een marathon	42
Bloemen voor het graf	48
Blij dat ze er niet meer is	54
Verdwaald in de tijd	60
Niet verdrietig	66
Het breiwerkje	70
Misselijk	78
Eenzaam op haar kamer	84
Twee verschillende schoenen	90
Het perfecte plaatje	94
Een nieuw bouwwerk	100
Pieterpad	106
Nawoord	118

Voorwoord

In een tijd van rouw gebeuren er zoveel dingen die je nog nooit hebt meegemaakt. Je voelt van alles, maar je begrijpt ook vaak niet wat je nu precies voelt. Je weet niet wat je zou moeten voelen en wat normaal is. Als anderen aan je vragen hoe het met je gaat, merk je dat het bijna onmogelijk is om dat wat je voelt woorden te kunnen geven. En eerlijk gezegd wéét je vaak niet eens wat je voelt!

In de tijd dat ikzelf werd getroffen door een groot verlies, waren er een paar mensen die als engelen om me heen stonden. Nu, ruim twintig jaar later, weet ik nog steeds hun namen en herinner ik me hoe zij het verschil maakten. Ze kwamen langs en hielpen mij om te navigeren door de ingewikkelde emoties van verlies. Zij waren er op hun eigen manier, ze stuurden vriendelijk wat bij en wezen af en toe de weg.

Ze gaven de tijd die nodig was: tijd om uiteindelijk wel woorden te vinden en wat meer begrip te krijgen van wat ik voelde. En ze gaven tijd om een nieuwe balans te vinden. Ik blijf ze eeuwig dankbaar, ook al zijn sommigen ondertussen voor mij uit beeld verdwenen.

Nu, meer dan twintig jaar na dat grote verlies dat ik doormaakte, zie ik nog steeds veel mensen in rouw die de weg een beetje kwijtraken. Iedereen rouwt op zijn eigen manier, maar rouwen kan beklemmend eenzaam zijn! Iedereen in rouw wens ik vriendelijke vrienden toe die aandacht hebben zonder oordeel. Die je de tijd gunnen die nodig is. Die een arm om je heen slaan, ook als je nog niet weet hoe je moet huilen of als je nog niet goed snapt wat je voelt.

Voor al die mensen in rouw schreef ik deze bundel met troostverhalen. Mijn wens voor jou is dat je niet eenzaam bent in je verdriet. Misschien tovert een van de verhalen uit dit boek een glimlach van herkenning op je gezicht. Of lopen bij een ander verhaal de tranen je over de wangen omdat je het zo goed snapt of omdat je dit zo hebt gemist. Misschien voelt een verhaal van Troostifant als een lichtstraal die door de donkere wolken breekt. Voor jou is dit boek.

Inleiding

Opeens was je er. Dat herinner ik me heel precies. Het was tijdens het stofzuigen, de keuken was aan de beurt. Stofzuigend liep ik wat te mijmeren. Zoiets doet een mens bij verder gedachteloze bezigheden. En jij bleek zomaar aan de eettafel te zitten. Het leek alsof je daar al een poosje zat. En het voelde of ik je al heel lang kende.

‘Wat heb je het meest nodig?’ vroeg je aan me. Heel lang dacht ik daar niet over na. ‘Een echte vriend,’ antwoordde ik. ‘Die wens is dan snel in vervulling gegaan,’ glimlachte je. Je onhandigheid was ook snel duidelijk. Want pardoes stootte je een pot meel omver, waardoor de keuken bedekt werd door een witte laag Franse bloem. Mijn rondje stofzuigen duurde langer dan gepland.

Waar we het over hadden die middag? Geen idee. Wel kan ik nog steeds het gevoel naar boven halen. Het gevoel dat ik er zó blij mee was. Nelleke, ik heb mijn eerste kennismaking met Troostifant enthousiast met je gedeeld. En in de loop van de tijd werd de olifant een steeds belangrijker karakter. Wat tof dat je hebt meegedacht en meegeschreven aan dit boek.

Wouter van der Toorn

Niet verdrietig

Rouw en vreugde kunnen naast elkaar bestaan.

Het ene maakt het andere niet minder echt.

*Momenten van geluk of tevredenheid zijn een
eerbetoon aan degene die je mist.*

Weer lukt het hem niet om stilletjes zijn entree te maken. Troostifant had zich nog zo voorgenomen nu eens niet over zijn slurf te struikelen, maar dat is vandaag weer hopeloos mislukt. Fleur staat voor haar slaapkamerraam naar buiten te kijken. Ze kijkt om en glimlacht ondanks zichzelf om de onhandigheid. Ze is blij met de komst van haar olifantenvriend, zodat ze even niet meer alleen is.

Dan staart ze weer naar buiten. Het schemert en in de kamer is het donker.

‘Weet je wat vreemd is?’ vraagt Fleur aan haar bezoeker. ‘Ik voel me schuldig dat ik niet verdrietig ben. Het voelt of ik hier eigenlijk moet staan met tranen in mijn ogen. Want ik staar uit het raam, zie de sterren aan de hemel, met het idee dat hij nu ook naar mij kijkt. Ik mis hem echt heel erg, maar ik moet op dit moment gewoon niet huilen.’

Ze valt even stil, draait zich dan om en kijkt naar de olifant in haar kamer. Ze is blij dat hij zo af en toe komt binnenvallen.

Niet dat hij altijd precies weet wat hij moet zeggen, maar het is gewoon fijn om even te praten. Als het stil is en ze begint te denken, dan komt hij soms. Gewoon. Alsof hij aanvoelt dat ze dit even nodig heeft.

Ze gaat op de rand van haar bed zitten. Troostifant ploft naast haar neer. Met zijn slurf tovert hij de pantoffels van Fleur onder het bed vandaan en zet ze voor haar blote voeten.

Troostifant kijkt naar Fleur en knikt zachtjes, als aanmoediging om door te praten. 'Vandaag was best een leuke dag,' zegt Fleur. 'Het was zulk lekker weer en ik heb lang gewandeld. Ik genoot van de klaprozen in het hoge gras en ik hoorde de vogels fluiten in het bos. Ik ben niet verdrietig, maar het voelt alsof ik het wel had moeten zijn.' Ze staart naar het raam, waarachter nog meer sterren langzaam verschijnen aan de heldere avondlucht. Ze zucht diep.

In de kamer is het donker, maar nu de olifant er is, lijkt het of de kamer zachtjes oplicht.

‘Het kan niet altijd regenen, hè,’
antwoordt Troostifant na een
stilte. ‘Soms zijn de wolken leeg.
Dan regent het pas weer als ze
vol zijn. En soms zijn je tranen
gewoon op. Dat is niet erg. Dat wil
niet zeggen dat het gemis weg is.’

Fleur trekt haar benen op het bed en schuift
wat dichtert tegen de olifant aan. Samen staren ze naar
buiten. ‘Wat denk je dat hij tegen je zou zeggen?’ vraagt
Troostifant. Fleur glimlacht, terwijl ze nadenkt over het
antwoord. ‘Hij zou denk ik blij zijn dat ik vandaag heb
genoten. Dat denk ik wel.’

De kamer lijkt niet meer zo donker. Het is er fijn. En rustig.

‘Welterusten Fleur,’ zegt de olifant en verdwijnt stilletjes
uit de kamer.

‘Ja, hij zou echt blij zijn geweest,’
fluistert Fleur in zichzelf.

